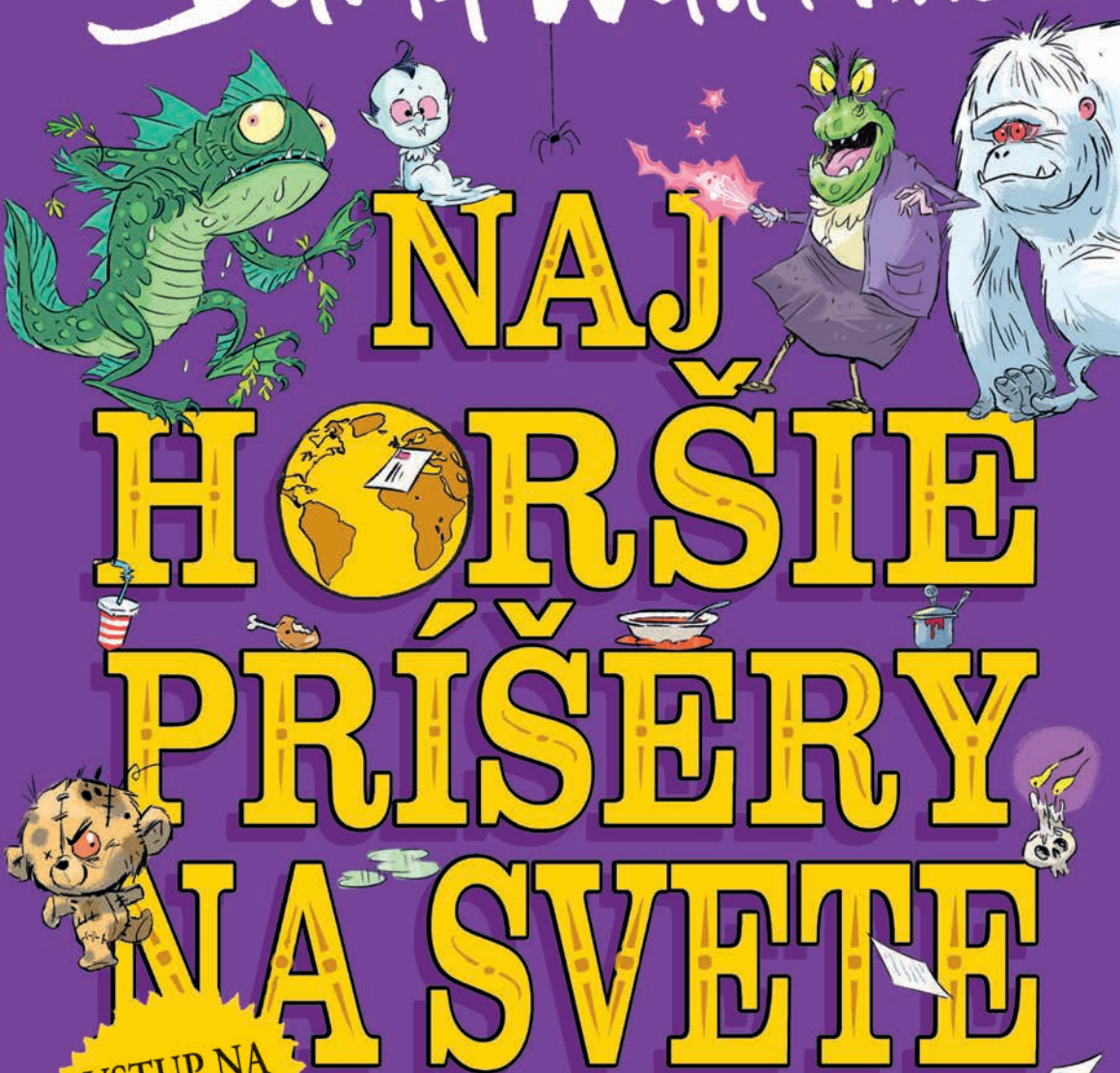

OD AUTORA NAJHORŠÍCH DETÍ A ZVIERATIEK NA SVETE!

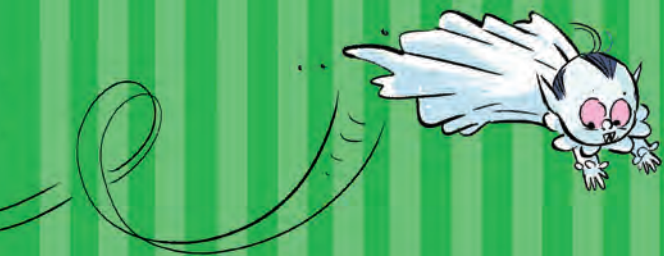
David Walliams

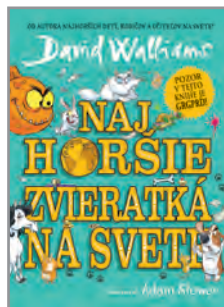
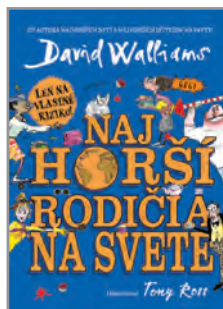
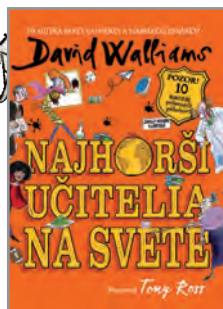
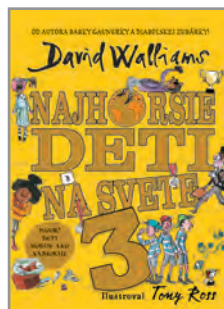
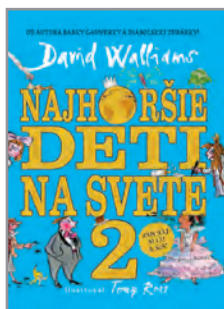
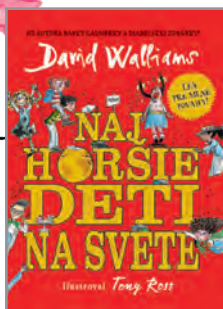
VSTUP NA
VLASTNÉ
RIZIKO!

Ilustroval Adam Stower

V tejto edícii vyšlo:

David Williams

NAJ
HORŠIE
PRÍŠĽERY
NA SVETE

slovart

Ilustroval
Adam Stower

Pre Alfréda, moju
najoblúbenejšiu príšerku
Ľúbim Ťa
Tato

Pre Zoë
S láskou Adam

Text © David Walliams 2023
Illustrations © Adam Stower 2023
Cover lettering of author's name © Quentin Blake 2010
David Walliams and Adam Stower assert the moral right
to be identified as the author and illustrator of this work.
Translation © Katarína Hajašová 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu David Walliams: *THE WORLD'S
WORST MONSTERS*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
HarperCollins Childrens Book, London 2023,
preložila Katarína Hajašová.
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, spol. s r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-6550-4
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

POĎAKOVANIA

*Rád by som poďakoval nebojácny
ľuďom, ktorí mi pomohli s touto
knihou. Ako deti však až takí
odvážni neboli...*

Adam Stower, *môj ilustrátor*, sa bál Frankensteina.

Na návšteve u starého otca sa tajne vykradol z izby
a pozrel si strašidelný film. Tej noci sa neodvážil
ísť ani na záchod!

Cally Poplak, *vydavateľka*, milovala Lochnesskú
prišeru. Ako dieťa trávila prázdniny na západnom pobreží
Škótska. Dúfala, že sa jej podarí zoznámiť sa s Nessie.

Charlie Redmayne, *generálny riaditeľ*, sa desil pána
a pani Škriatkových, ktorí žili na záhrade jeho starých
rodičov.

Paul Stevens, *môj literárny agent*, sa bál múmií.
Strachoval sa, že sa jeho mama premení na múmiu!

Nick Lake, *môj redaktor*, sa bál obra, ktorý
sa mu prihováral spod mosta v národnom parku
Lake District. (V skutočnosti to bol iba
jeho otec, ale Nickovi trvalo poriadne
dlho, kým na to prišiel!)

Val Brathwaite, *kreatívna riaditeľka*, sa bála tmy a do svojich dvadsiatych piatich narodenín spávala pri rozsvietennej lampe!

Sally Griffin, *dizajnérka*, mala hrôzu z duchov, pretože jej nezbedná mama a drzý strýko Maurice sa pri večeri pretekali v rozprávaní príbehov o duchoch!

Megan Reid, *redaktorka beletrie*, sa odjakživa bála pavúkov. Malých, veľkých, ale najmä vypasených, chlpatých a obrovských.

Matthew Kelly, *umelecký riaditeľ*, sa bál príšery, čo ti vkĺzne pod posteľ, keď zhasneš svetlo, a chce ťa schmatnúť za členok. Jediný spôsob, ako jej uniknúť, je vyskočiť z postele a bežať o život. Veľa šťastia!

Geraldine Stroud, *PR manažérka*, sa odjakživa desí Yetiho a dodnes sa zvláštne cíti na veľkých otvorených priestranstvách...

Tanya Hougham, *producentka audiokníh*, sa rozplakala vždy, keď počas raňajok dojedla medové cereálie. Bála sa, že sa premení na medovú príšeru.

Alex Cowan, *vedúci marketingu*, sa bál mimozemšťanov zo seriálu Pán času. Keď počul, ako smrtiace tvory hystericky vrieskajú VYHUBÍŤ!, bleskovo sa schoval za kreslo.

David Walliams

VITAJ VO SVETE

PRÍŠER!

UPÍR

Upír, rovnako ako netopier, vychádza von iba v noci. Vie lietať a má ostré tesáky.

DUCH

Duch je duša mŕtveho človeka. Jeho obľúbenou zábavou je strašiť živých.

MEDÚZA

Medúza má na hlave namiesto vlasov hady. Stačí jeden pohľad na ňu a skamenieš.

ZOMBÍK

Zombík je mŕtve telo, ktoré ožilo. Ak ťa pohryzie, aj z teba sa stane zombík.

VLKOLAK

Vlkolak sa počas splnu mení z človeka na vlka.

FRANKENSTEINOVO MONŠTRUM

Diabolský doktor Frankenstein vytvoril monštrum z častí ľudských tel, ktoré ukradol na cintoríne.

MŮMIA

Mumifikovaný faraón zo starovekého Egypta. Keď ho niekto vyruší v hrobke, ožije.

SNEŽNÝ MUŽ

Tento tvor podobný ludoopovi žije v snehom pokrytých Himalájach, preto ho tak ľahko nestretnáš.

TVOR Z HLBÍN

Napoly človek, napoly ryba, ale na sto percent PRÍŠERA!

LOCHNESSKÁ PRÍŠERA

Kráľovná všetkých príšer vyzerá ako drak a žije v škótskom jazere.

A TERAZ SA ZOZNÁM S **NAJHORŠIMI PRÍŠERAMI NA SVETE...**

OBSAH

NETOPIERIE
bábätko str. 15

DUCH z Parku
nočných mór str. 41

Moja mama
je ZOMBÍK str. 69

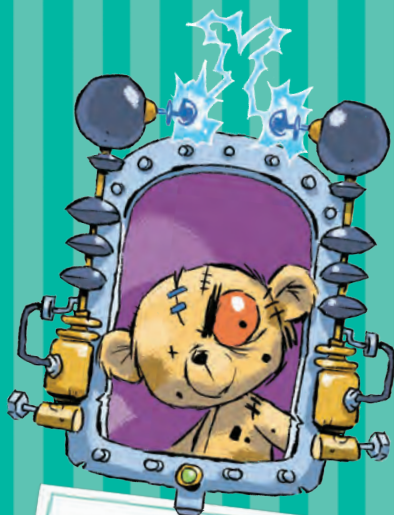
TVOR z čierneho
jazierka str. 97

Legenda
o LAKOVĽKOVI str. 123

Zvláštny prípad str. 149
SLEČNY PLAZIVEJ

FRANKENMACKO
str. 175

Mama
MÚMIA str. 203

PRÍŠERNÝ str. 233
(ale milý) SNEŽNÝ MUŽ

Pravdivý príbeh
LOCHNESSKEJ
PRÍŠERY str. 259

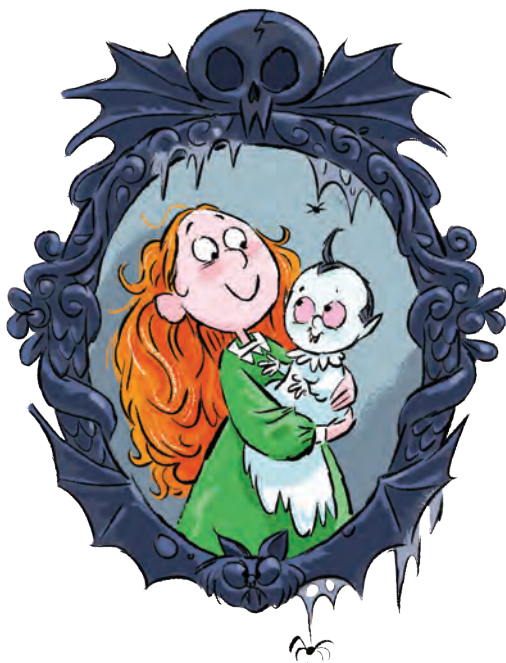
NETOPIERIE bábätko

GUGU...

GAGA...

CHRUM...

NETOPIERIE bábätko

V ĎALEKEJ, PREĎALEKEJ KRAJINE, kde vládla
večná zima, sa k nebu vypínala zasnežená hora.

Na samom vrchole vykúkal spoza oblakov **gotický**
hrad. Vyzeral ako z rozprávky, no príbeh, ktorý
ti rozpoviem, nemá s rozprávkou **nič** spoločné.

To ani náhodou. Je to **HOROROVÝ** príbeh.

V hrade žilo dievčatko s ohnivoryšavými vlasmi. Volalo sa Zlatka. Zlatka akoby do tmavého pochemúrneho hradu ani nepatrila. Najradšej zo všetkého sa *smiala*, spievala a *skákala*. Škoda, že sa nemala s kým hrať. Všetko sa však zmenilo jednej noci počas hrozivej *búrky*, keď prišiel na svet jej brat.

Zlatka bola **nadšená**. Deň čo deň navštevovala bračeka v jeho detskej izbe. Po špičkách sa vkradla dnu a pozorovala ho, ako spí.

Čudné bolo, že prespal celý deň a budil sa iba v noci. A ešte čudnejšie bolo jeho meno.

Alukard.

Máš aj ty brata alebo kamoša, ktorý sa volá Alukard?

Ak áno, vyhrávaš euro.

Raz večer Zlatka opatrne natiahla ruku, aby pohladila bračeka, ktorý spokojne odľukoval vo svojej postieľke.

„CHRRR! CHRRR! CHRRR!“

Vtom bábätko otvorilo červené oči a zasyčalo.

„SSS!“

Asi sa mu práve prerezali zuby, pretože Alukard vyceril **tesáky** ostré ako ihly.

„ÁÁÁ!“ zvierkla Zlatka.

Bola taká vydesená, že vystrelila z detskej izby ako blesk a zaplesla za sebou dvere.

PLESK!

„Vari je môj brat príšera?“ pýtala sa samej seba.

Než si stihla odpovedať, zdola sa ozval hlas.

„VEČERA!“

Volala ju mama.

Zlatka s búšiacim srdcom poskakovala dolu kamenným schodiskom. Vošla do neuveriteľne **dlhej** jedálne.

„Čo je na večeru? Stavím sa, že vy dvaja máte ako vždy cviklovú polievku!“ prihovorila sa rodičom.

„SAMOZREJME!“ odpovedali mama a otec s úsmevom.

Zlatkini rodičia tvorili
prekrásny pár.
Obaja mali bledú pokožku,
červené oči a vlasy tmavé
ako noc. Vždy mali
na sebe čierny zamat
a krvavočervený hodváb.
Otcovou špecialitou
bol dlhý plášť.
Vykrúcal sa v ňom
po chodbách hradu
ako kúzelník
predvádzajúci
trik.

„Veď cviklovú polievku jedávate na raňajky, obed **AJ** večeru!“ zvolala Zlatka. „Nelezie vám už hore krkom?“

„**NIE!** Nevieme sa jej nabažiť,“ odvetila mama.

„Spravila som ti klobásu so zemiakovou kašou.“

„Mňam!“ vyhrkla Zlatka a posadila sa na druhý koniec neuveriteľne **dĺhého** dreveného stola. Rozkrojila prvú klobásu a pozrela na rodičov.

„Práve som bola v detskej izbe skontrolovať Alukarda.“

Dospeláci si vymenili pohľady.

„A?“ vyzvedal otec.

„No, stalo sa niečo fakt čudné.“

„Vychladne ti kaša,“ ozvala sa mama, srkajúc cviklovú polievku.

„Chcela som ho pohladkať, no on...“

„Aká je tá nová kniha, čo čítaš?“ prerušil ju otec a zmenil tému.

„Dobrá!“ odsekla nahnevane Zlatka. „Vôbec ma nepočúvate!“

„Počúvame, zlatko,“ usmiala sa mama. „A teraz už jedz.“

„Nie! Musím vám niečo povedať!
Alukardovi narástli **tesáky!**“

Rodičia si vymenili pohľady a silene sa rozrehotali.

„HA! HA! HA!“

„Myslím, že je čas ísť do postele, mladá dáma,“
nadhodil otec. „Určite si unavená. Už ťa klame zrak!“

„Nie,“ odvetila Zlatka rozhodne. „Zrak ma určite
neklame, ale niekedy sa mi zdá, že ty áno!“

„Ako to myslíš?“ chcel vedieť otec.

„Táto rodina je čudná!“

„Čudná? *Čudná?*“ bľabotala mama a oči jej zaliali slzy.

„Prečo stále nosíte iba čierne a červené oblečenie?
Prečo **nikdy** nechodíte von za svetla? Prečo jete iba
cviklovú polievku? Je to vôbec cviklová polievka?
Chcem ju ochutnať!“ zvolala Zlatka.

Odsunula stoličku a vyštartovala k opačnému koncu
stola. Skôr než mama stihla zjesť posledný hlt
polievky, Zlatka do nej
ponorila prst.

ČLUP!

„**AKO SA OPOVAŽUJEŠ!**“
zahrmel otec. „**OKAMŽITE**
CHOĎ DO POSTELE!“

Vstal zo stoličky a namieril
prst nahor. Vyzeral ako z iného
storočia.

Zlatku jeho hnev veľmi prekvapil.

Ešte nikdy ho nevidela tak zúriť.

Bez slova sa otočila na päte a zabuchla za sebou dvere.

Namiesto toho, aby nahnevane **odpochodovala** hore kamenným schodiskom do svojej izby, zostala stáť pri dverách s uchom pri kľúčovej dierke.

„Raz jej budeme musieť povedať pravdu, drahý,“ šepľala mama.

„**NIKDY!**“ zvolal otec.

Vtom Zlatka začula blížiac sa kroky a rýchlo sa *vrhla* ku schodom.

Keď vošla do izby, všimla si, že prst má stále červený od polievky. Priblížila ho k nosu a ovoňala.

Vôbec nevoňal ako cvikla. Ruky sa jej triasli od strachu, keď si priložila prst k perám a opatrne ochutnala.

Ani nechutil ako cvikla.

Pripomínal staré hrdzavé mince.

Aby sa tej nepríjemnej chuti zbavila, rýchlo si umyla zuby.

Spánok však neprichádzal. V hlave jej dunelo.
Milióny otázok jej tam vírili ako
bláznivé.

Zlatka sa rozhodla, že sa zahrá na detektívku. Vstala z postele a po špičkách sa vykradla z izby. Najskôr šla skontrolovať Alukarda. No keď vošla do izby a nakukla do postieľky, zistila, že je **prázdna!**

„Bábätko predsa nemôže uprostred noci len tak zmiznúť,“ zamrmala si popod nos. „Je to čím ďalej podozrivejšie!“

Zlatka bola pevne rozhodnutá nájsť svojho bračeka,

a tak jej kroky smerovali do rodičovskej spálne. Stlačila kľučku, no tá sa ani nepohla. Jej podozrenie sa naplnilo. Dvere boli zamknuté. Rodičia jej zakázali chodiť do spálne, a tak ju ešte nikdy nevidela.

Vydala sa dole širokým schodiskom. Nazrela do niekoľkých prázdnych izieb, keď vtom začula zvuk prichádzajúci z tanečnej sály. Nakukla cez kľúčovú dierku. Naskytol sa jej ohromujúci pohľad.

Malý braček lietal po izbe! Pripomínal sovie mláďa,
čo sa vydalo na svoj prvý let. Bábätko narážalo
do vecí...

... do lustra...

CINK!

... do hodín
starého otca...

BIM! BAM!

... do olejomaľby...

BÁCH!

... do brnenia...

CVENG!

... do ohniska...

ŠVÁC!

... do príborníka...

BUCH!

... a do steny.

PRÁSK!

Drobček sa zošmykol
po stene a s hlasným

BUM

pristál na podlahe.

„NIE! NIE! NIE!“

zahrnel otec. „Synček!
Vôbec nedávaš pozor,
kam letíš!“

„Nebuď naňho taký prísny,
drahý,“ ozvala sa mama
a vzala dieťa do náručia.

„Ukážem ti, ako sa to robí, Alukard!“ vyhlásil otec.
Len čo to dopovedal, nohy sa mu odlepili od zeme a bez
toho, aby čo i len zamával rukami, začal *lietať*. Otec bol
elegantný muž a tomu zodpovedal i jeho *letecký* štýl.

Vzniesol sa k stropu,

spravil *premet* okolo lustra

a ticho pristál na zemi.

„Chyť nás za ruky, Alukard,“ navrhla mama.

„Toto je tvoj **OSUD!**“ dodal otec.

Bábätko vystrelo ruky. Rodičia ho pevne chytli
a všetci traja vyleteli do vzduchu.

Aj mama lietala ako **majsterka!**

Spolu preplachtili k stropu.

Otec voľnou rukou odhrnul karmínovočervené
zamatové závesy a otvoril okno.

„Alukard, toto všetko ti raz bude **naveky** patriť.

Pod s nami spoznať našu temnú ríšu!“

Vyleteli z okna a zamierili
k **atramentovočiernej** oblohe.

Zlatka otvorila dvere a *vrhla*
sa k obloku. S úžasom hľadela
na tri čierne bodky miznúce
v oblakoch.

„Mala som pravdu,“
vyhlásila. „Moja rodina
je **fakt** čudná.“

